

DE BUITENGEWONE ALGEMEENE VERGADERING DER
MAATSCHAPPIJ OP 28—29 APRIL 1915.

Indien men de belangstelling wil leeren kennen over het maatschappelijk werk onzer leden, dan verwijs ik naar het *Nederlandsch Tijdschrift voor Geneeskunde*, bijblad van Zaterdag 6 Juni 1914. Met haast te groote toewijding zijn de 298 artikelen van het ontwerp van een herzien-huishoudelijk reglement in studie genomen. Meer dan 200 amendementen zijn er ingediend, een groot aantal nieuwe artikelen zijn er voorgesteld. Ik zal er wel zalig voor passen als taxateur mij op te werpen, maar met alle bescheidenheid geef ik mijn medeleden ter overweging uit te maken, hoe die reuzenarbeid in 2 dagen, zegge in 12 uren, tot haar recht moet komen.

Meer dan een half jaar scheidt ons van de vergadering te Leiden, die het ontwerp verwees naar een spoedig bijeen te roepen buitengewone vergadering. Ieder kent de reden van het uitstel. Opnieuw zal elke afdeeling de werkzaamheden van Juni j.l. in discussie moeten brengen; praktisch zou het zijn, indien de afdeelvingsvergadering daarna bepaalde, welke eigen amendementen zij nog wenscht te handhaven, vooral in verband met den beschikbaren tijd, en van een eventueele intrekking tijdig kennis gaf aan het hoofdbestuur. Langer dan 2 dagen vergaderen wenscht toch niemand; laten wij in dien zin samenwerken om degelijke bespreking te bevorderen van de belangrijkste amendementen; dan hebben wij althans kans geruimen tijd onder ons huishoudelijk reglement in vrede te kunnen leven.

Middelburg, 19 Februari 1915.

J. C. BOLLE.

PLAATSGBREK IN DE AMSTERDAMSCH E ZIEKENHUIZEN.

Ik heb wel de meening hooren verkondigen, dat het plaatsgebrek in de Amsterdamsche ziekenhuizen slechts schijnbaar is, en te wijten aan de gemakzucht van vele dokters, die hun zieken maar dadelijk in de gasthuizen laten opnemen, terwijl verpleging tehuis best mogelijk is. Voor de juistheid van dit oordeel pleit zeer het ingezonden stuk van collega KROPVELD in het laatste nummer van dit *Tijdschrift*.

Ik heb tenminste slechts zelden patiënten, lijdende aan tuberculose (longtuberculose bedoelt KROPVELD zeker), laten opnemen, omdat zij zich bevinden „in stinkende woningen”, die in mijn buurt zoo goed als niet voorkomen. Bijna altijd kon ik de hygiënische maatregelen laten nemen, die voor hun verpleging noodig zijn. „Dat er niemand is om voor het huishouden en de kinderen te zorgen”, komt, dank zij de heerlijke hulp van de vereeniging „Huisverzorging”, ook bijna niet voor. Dat onze suikerzieken „ternauwernood brood met water kunnen bekomen”, is ook alweer onjuist. Als KROPVELD de menschen met een briefje naar het Armbestuur, Reguliersdwarsstraat 67—71, verwijst, kan hij wel is waar geen „eieren, visch en vleesch” voor hen krijgen, maar hun wel veel vleesch, boter, kaas, ja zelfs room, in voldoende hoeveelheden bezorgen. Dat er wel eens gezegd wordt, bijv. namens een ziekenhuis, „als een spoedopneming door den dokter gevraagd wordt dan is er wel plaats”, heb ik ook gehoord, en dat er artsen zijn, die van een gewone opneming een spoedgeval maken, wil ik gelooven. Maar dan behooren dergelijke menschen, die leugens neerschrijven, aan de kaak gesteld te worden, omdat zij, als dragers van de geneeskundige waardigheid, die met voeten treden, maar *wij* behooren den moed onzer overtuiging te hebben. En al lijden wij misschien (?) hierdoor wel eens finantieel nadeel, wij versterken hierdoor den eerbied, die toch door de overgroote meerderheid van het volk voor den fatsoenlijken geneeskundige gekoesterd wordt. Men moet hiervoor heusch eens een kleinigheidje over hebben. Heeft de krijgsman niet zelfs zijn leven veil voor zijn eer, en behoort niet elk fatsoenlijk mensch zich met hand en tand

te verzetten tegen de verzoeking, een eerlooze handeling te plegen? „A vaincre sans péril il n'y a pas de gloire”!

Amsterdam, 21 Februari 1915.

A. CIJFER.

BEHANDELING VAN INWONENDE DIENSTBODEN.

Aan Dr. H. PINKHOF.

Geachte collega!

Gij hebt goed gevonden in het vorige nummer van dit *Tijdschrift* (bldz. 622) het aan de leden van den Haagschen kring ter kennis gebracht advies van den Haagschen afdeulingsraad aan een afbrekende kritiek te onderwerpen. Dat die kritiek komt van een man van hoog gezag in ons gemeenschapsleven, wiens wekelijksche beschouwingen in ons *Tijdschrift* over beroepsbelangen allerwege belangstelling ondervinden, tevens lid der centrale commissie voor de beroepsbelangen, noopt onzen afdeulingsraad tot een wederwoord.

Gij kunt u niet vereenigen met wat de raad nu maar korthedshalve als het juridisch gedeelte in zijn betoog zal aanduiden en beroept u daarbij op de autoriteit van prof. MEIJERS. Gij hadt inderdaad geen beteren raadsman kunnen kiezen om aan te toonen, dat juridisch ons advies nog niet zoo slecht is gefundeerd. Want prof. MEIJERS zelf is het met uw beschouwingen allerminst eens. Lees wat deze den raad, aan het adres van onzen voorzitter, schreef:

Leiden, 1 November 1914.

Weledelgestr. Heer.

„Hiermede heb ik de eer u te berichten, dat, wanneer de werkgever behoorlijke „behandeling bereid is te verschaffen, doch deze door een arbeider geweigerd wordt, „omdat hij zich door zijn eigen geneesheer wenscht te doen behandelen, de werkgever „niet gehouden is verder voor de behandeling zorg te dragen of de daarvoor door „den arbeider gemaakte kosten te vergoeden. Zoo is ook de rechtspraak der kanton- „rechters. Zie het werk „De arbeidsovereenkomst” van mijn hand, bldz. 180.

„Natuurlijk moet anders geoordeeld worden, wanneer er medische indicaties zijn, „die wenschelijk maken, dat de arbeider door zijn eigen geneesheer behandeld wordt „of wanneer de door den werkgever aangeboden behandeling geen behoorlijke is. „U kunt van dit advies het gebruik maken, dat u dienstig oordeelt.

Hoogachtend

w. g. E. M. MEIJERS.

Na dit oordeel van den rechtsgeleerde, dien wij met u „zoo gaarne met gerustheid volgen”, is het voor ons het gemakkelijkst en voor u zeker het aangenaamst het juridische gedeelte in uw kritiek eenvoudig te laten rusten.

De raad is evenwel bezorgd, dat de bovengenoemde gerustheid uw bezwaren van geneeskundig-ethischen aard niet zullen te niet doen. Immers, afgezien van rechtsgeleerde opvattingen zou het nog op onzen weg liggen, op te komen voor de eerbiediging onzer beroepstradities en voor de rechten onzer patiënten. Wij zouden metterdaad moeten getuigen, dat geen rechtsuitlegging ons kan noodzaken, af te wijken van het gulden „suum cuique tribuere”. Welnu, ook de afdeulingsraad wil niets liever dan het laatste. Aangezien wij nu evenwel onze patiënten tellen zoowel onder de dienstboden als onder de mevrouwen en, volgens prof. MEIJERS, een der rechten dezer laatsten is, zoolang zij betalen, zelf den geneesheer voor haar dienstboden te kiezen, meent onze afdeulingsraad, dat dit, haar bij de wet toegekend, recht moet gewaarborgd